

Слава Ісусу Христу

Юрій Завадський

За чорним шклом окулярів
сховала те, що вкрадене, —
небажана тривога, перегар
і вишнева сукенка, бо завтра
розріжуть навпіл голову,
трактуючи тіло як матерію.

Допоки жива — приховує злочин,
супроти себе вибудовує захист,
відчуваючи, що ніколи не стане
школяркою. Сивіє, а божество
на стіні вицвітає від сонця.

Слава Ісусу Христу, — підкурив,
прикривши ліве око. Пів шклянки
чаю, дерев'яні сходи на стрих,
бо віднайшов для себе вихід, —
гірська порода, перевернута
льодовиком, зсувлогія святкового
дня, а для неї це — несподіванка.

Одне слово видиме, інше – дратує.
Отче, так не пасує, нехай прийде
злодій, що грабує жінок, і вантажівка,
що розламає дорогу навпіл,
біль щоденний жінка абсорбує,
нічого не пробачаючи попри
свій моралітет. Визволення
від незрячості, і поневолення
кількома гривнями, і
мозок, що ледве жевріє, і не болить.